

da den falder paa Landbedriften som saadan uden Hensyn til Nettoudbyttet, i Virkeligheden er en Næringsstat, — har manglet det fornødne Supplement, manglet Udgang til at beskatte anden Næring og Bedrift end netop Agerbruget.

Hvis der blev givet en passende Udgang til paa tilsvarende Maade, som for Agerbrugets Vedkommende nu sker gennem Hartkornskatten, at beskatte Skove, samt til for andre Bedrifter paa Landet, saasom Møller, Teglværker, Handelsetablissementer og Fabriker, at lægge en Skat paa Bedriften, vilde man formentlig kunne komme til en tilfredsstillende Ordning af det kommunale Skattevæsen i Landkommunerne.

Ogsaa for Kjøbstædernes Vedkommende turde det Samme blive Tilfældet, naar man vilde slaa ind paa en anden og formentlig retfærdigere Wei, end det ved den senere Lovgivning har været Tilfældet, og istedetfor at man har fastslaaet Afgifterne paa fast Eiendom og afstafset Afgiften paa Næring gaa over til at lade saavel Eiendommene som Bedrifterne bære en passende Del af de vøgende kommunale Byrder. I Kjøbstæderne er den personlige Skat bleven Hovedskatten, og de kommunale Skatter ere — hvad de høie Skatteprocenter noksom udvise — derved blevne meget thygende, særlig for Folk med smaa eller faste Indtægter, hvilke i Virkeligheden mindst have foranlediget og mindst ere istand til at bære den forhøiede Byrde. Ved en Beskatning i den af os antydede Retning vilde man ialtfald faa Sikkerhed for, at større Bedrifter, der af Konsortier og Aktieselskaber eller Næringsdrivende, der have Bopæl andetsteds, f. Ex. i Hovedstaden, ofte etableres i Kjøbstæderne, bleve beskattede som saadanne, uden Hensyn til en andetsteds foretagen Opgjørelse af de Vedkommendes hele Nettoindtægt.

I Kjøbenhavn, hvor den personlige Skat hidtil kun har havt Karakteren af en Hjælpestat, og hvor Trangen til Forandring i den kommunale Beskatning allerede af den Grund turde være mindst følelig, vilde man

kunne indskrænke sig til nogle mindre Forandringer i Bestemmelserne angaaende Skattepligten og Skattens Beregning.

At den af os antydede Wei kan føre til et praktisk brugbart Resultat, har vist sig i Norge, hvor man i April 1882 har givet særskilte Love for Bykommunernes og Landkommunernes Skattevæsen, og hvor man derhos baade for Kjøbstæderne og Landdistrikterne har indført en Bedriftsskat ved Siden af den personlige Skat.

Ved en Revision af Lovgivningen om den kommunale Beskatning paa dette Grundlag anse vi det for sandsynligt, at de væsentligste Mangler vilde afhjælpes, og vi skjønte ikke rettere, end at netop den af Flertallet som „særlig isøinefaldende“ betegnede Uretfærdighed, at der i en Kommune kan drives omfattende Næringsbrug, der nu ikke kan beskattes til Kommunen, vilde blive fjernet, naar Bedriften som saadan blev skattepligtig i den Kommune, hvor den udøves. I det Hele antage vi, at de i „Kjøbstadsadressen“ fremsatte Ønsker i det Væsentlige vilde kunne ske Fyldest ogsaa ved at gaa ad den af os antydede Wei.

Da vi saaledes formene, at man ikke paa det foreliggende Lovforslags Grundlag vilde komme til en heldig Løsning af Beskatningsspørgsmaalet, vilde der, selv aasset fra den vøbliffelige Stilling, ikke være Grund for os til at stille Ændringsforslag, hvorimod vi maa tilraade at forkaste Lovforslaget. Med Udvalgets øvrige Medlemmer ere vi dog enige i, at Forandringer i de nu gjældende Love ere nødvendige. De mest fremtrædende Mangler kunne efter vor Formening afhjælpes ved:

at Bedriften som saadan inddrages under Beskatningen i den Kommune, hvor den udøves;

at en Kommuneskat, svarende til Hartkornskatten, paalægges Skovene, og der ligeledes lægges en Afgift paa andre hidtil